

være en moralsk Støtte for den Person, der uden at være Bølle er kommen ind paa den forkerte Vej, at øve Vold mod sagesløs Person. Han vil vide, at næste Gang han handler paa den Maade, udsætter han sig for den ydmygende Legemsstraf, og han vil deri have en særlig Opfordring til at holde sig denne Paragrafs Bestemmelser efterrettelig. Der lægges ham i denne Paragraf paa Sinde, at hvis han ikke holder sig ædruelig, ved han ikke, hvorhen det fører. I Virkeligheden kan man sige, at Drukkenskab straffes nu under en vis Kombination af Omstændigheder med flere Aars Strafarbejde, nemlig naar den paagældende i Drukkenskab har slaaet et Menneske ihjel. Jeg tror, at man i mange Tilfælde gør Folk en stor Tjeneste ved at belægge selve Drukkenskaben med Straf, og naar det kun sker over for saadanne Personer, som i Gerningen have vist, at de, naar de ere drukne, gøre Fortrød, kan der ikke fra et almindeligt Frihedssynspunkt fremsættes nogen berettiget Indvending derimod.

Den næste Bestemmelse gaar ud paa, at naar en Person i Løbet af 5 Aar to Gange idømmes højere Straf end simpelt Fængsel for Vold eller for Forbrydelse mod Sædeligheden mod sagesløs Person, kan der i den sidste Dom gives ham Paalæg om i et vist Tidsrum, dog ikke ud over 5 Aar, at tage Ophold i sin Forsørgelseskommune eller paa det Sted, som af Politiet med Samtykke af vedkommende Kommuneraad anvises ham. Anvendelsen af denne Forholdsregel er altsaa knyttet til strengere Betingelser end Anvendelsen af den i den foregaaende Paragraf omhandlede, idet der her kræves Gentagelse af Forbrydelsen. Yderligere skal jeg fremhæve, at der saavel i § 3 som i § 4 i Modsætning til § 2 kun er Tale om en Følge, der *kan* indtræde, ikke en Følge, der *skal* indtræde.

§ 5 indeholder en Bestemmelse, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har taget Initiativet til. Den handler om Personer, der to Gange ere dømte for Krænkelser af en Kvindes Kønsfrihed, og den bestemmer, at naar Tidspunktet for en saadan Persons Løsladelse nærmer sig, skal det af Strafanstaltens Bestyrelse overvejes, om Løsladelsen kan ventes at ville medføre alvorlig Fare for gentagen Forbrydelse. Skønner Bestyrelsen, at dette vil blive Tilfældet, skal den indgive Beretning til Justitsministeriet, der saa beordrer Sag anlagt mod den vedkommende, og under

en saadan Sag kan det afgøres, om han skal sidde i Forvaring enten for Resten af sin Livstid, eller indtil Faren ved Løsladelse af Justitsministeriet skønnes at være forbi. Man vil maaske sige, at det er en meget vidtgaende Følge, men jeg vil gøre opmærksom paa, at denne Følge at tage i Forvaring for Livstid kan ifølge den bestaaende Lovgivning indtræde for langt ringere Forbrydelser. I Tilfælde, hvor en Person i utilregnelig Tilstand har begaaet en mindre Forbrydelse, er det ingenlunde ualmindeligt, at Domstolene i Lovens Medfør paabyde, at der skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod vedkommende Person af Øvrigheden. Der fastsættes efter Retsbrugen ingen Tidsbegrænsning for disse Sikkerhedsforanstaltninger. Som Praksis er, bestaa de i Indespærring, og de kunne praktisk set vanskelig bestaa i andet. Følgen er, at nu kan der blive og bliver der idømt Indespærring for Livstid selv for mindre Forseelser. Der er her Punkter, som der kunde være Spørgsmaal om at røre ved under denne, om jeg saa maa sige, foregrebne Straffelovsrevision, men man kan jo ikke tage alting med.

Vi komme saa til Bestemmelsen om, at en Person, der i Løbet af de sidste 5 Aar er idømt højere Straf end simpelt Fængsel, og som gør sig skyldig i Betleri eller Løsgængereri, kan for denne Forseelse straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde i indtil et Aar. Det er en Skærpelse af Strafmaksimummet, en Forøgelse af den højeste Straf, der kan bringes i Anvendelse over for den Betler, der maa siges at være professionel Forbryder, idet han i Løbet af de sidste 5 Aar 2 Gange tidligere er straffet, være sig for Betleri, Løsgængereri, Ejendomsindgreb, Sædeligheds- eller Voldsforbrydelse. Det kommer jo til at berøre mange Personer, og jeg vil sige, at det er ingenlunde min Mening, at man ved saaledes at forlænge den Straf, der kan anvendes over for Betlere eller Løsgængere, har løst den Op-gave, som Staten har i disse Forhold. Det er Forslagsstillernes og tillige vist hele Udvalgets Mening at opfordre Justitsministeren til at forberede en ny Lov om Betleri og Løsgængereri. Selve Begrebsbestemmelsen trænger til at revideres, og der er Grund til at overveje, om der skal finde Straf Sted, eller hvilke andre Følger der bør knytte sig til disse Forseelser, men vi have ment, at en Overvejelse af disse Spørgsmaal laa uden for, hvad vi kunde magte i Udvalget, og vi have derfor indskrænket